

Han havde kort i Forvejen netop ved Regeringens Tiltrædelse sagt, at Programmet for alle, By som Land, maatte være at spænde Livremmen ind, vi skulde spare. Den højtærede Finansminister har i Dag understreget, at vi sparer nu. Ordføreren for Venstre har understreget, at vi er inde i en Spareperiode. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Landbrugsminister lægger for med et godt Eksempel paa det Budget, han administrerer. Landbruget er jo Danmarks bærende Erhverv, det erkender vi alle, og at der af Landbruget lægges for i Henseende til at indføre Sparsommelighed, er rimeligt og forstaaeligt, saa meget mere som det jo er Manden med Livremmen, der raader for det Erhverv. Jeg mener da, at det kan være interessant at se, hvordan det ser ud hermed; der er jo noget, der hedder et Statsregnskab, hvor man kan se lidt om, hvordan der administreres. Jeg vil sammenligne Udgifterne til Landbruget med Udgifterne til Industri og Haandværk, saa har vi By og Land stillet op mod hinanden. Det var jo for Industri og Haandværk, Landbrugsministeren holdt sin kønne Skaaltale i Aalborg. Bevillingerne til Industri og Haandværk er i de to Aar, Venstre har været ved Styret, gaaet ned med 45 000 Kr. Bevillingerne til Landbruget er i de samme Aar steget med 4 400 000 Kr., med langt over 50 pCt. Det er Manden med Livremmen, som administrerer paa den Maade, naar det gælder hans egne. Ja, jeg ved, hvad Ministeren vil svare, han vil sige: Bevillingerne er givet ifølge Lov, det er noget, jeg slet ikke kan gøre noget ved, det kan ikke ændres. Jeg skal eksempelvis nævne en Udgift, nemlig Udgiften til Veterinærvesenet. Der har været en hel Del smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, det har taget den ene af de 4 Millioner i Merudgiften, det giver jeg den højtærede Minister fuldt Ret i. Men i disse Dage, da man skriver sig hæs om Sparsommelighed, og Landbrugsministeren praktiserer den ved at hale i Livremmen, naar det er andre, der har den paa, og ved at søge at spænde den et Par Huller ud, naar det gælder hans eget Budget, tror jeg, det har nogen Interesse at se, hvordan Teori og Praksis følges ad, naar Landbrugsministeren kommer ud og docerer sin gode Lære, og naar han praktiserer den. Jeg skal tillade mig at læse op, hvordan det forholder sig med Bevillingerne til Landbruget i de sidste to Aar. Udgifterne i de to Aar er steget paa en Række Konti paa Landbrugsministeriets Budget med følgende Beløb: Til Veterinær-

og Landbohøjskolen 363 000 Kr. Til landøkonomiske Statskonsulenter 78 000 Kr. Til Foranstaltninger vedrørende Jordens Dyrkning og Forbedring 1 106 000 Kr. Til Sandflugtens Dæmpning 302 000 Kr. Til Skovplantningens Fremme 252 000 Kr. Til Planteavlens Fremme 319 000 Kr. Til Husdyravlens Fremme 216 000 Kr. Til Veterinærvesenet 1 236 000 Kr. Til Foranstaltninger vedrørende Mejeri-vesenet 22 000 Kr. Til Kontrollen med Frembringelse og Om sætning af Landbrugsprodukter 60 000 Kr. Til Foranstaltninger til Fremme af Handel med Landbrugsprodukter 93 000 Kr. Til Præmiering af Husmandsbrug 108 000 Kr. Til Understøttelser til Rejser 10 000 Kr. Til Tilskud til Selskaber og Foreninger 17 000 Kr. og til Adskillige Udgifter 210 000 Kr. Kun paa 2 Konti, nemlig Tilskud til Landbrugskursus og Sikring af Kysterne, er der en Nedgang paa tilsammen 57 000 Kr.

Naar nu den højtærede Finansminister med fuld Føje pegende paa det sidste Statsregnskab kan vise, hvor meget det er lykkedes at spare i de to Aar, som er gaaet, og naar dette blev understreget yderligere af Venstres Ordfører, maa vi vide, at det, der er sparet, er sparet til Trods for, at Danmarks bærende Erhverv i en kritisk Tid har forøget sit Statstilskud med over 60 pCt. Det er Udviklingen i Løbet af to Aar. Ja, den højtærede Landbrugsminister kan ryste paa Hovedet. Disse Tal er uddraget af Statsregnskabet. Ministeren kan give lange Forklaringer. Det er uomtvisteligt, at saaledes er Forholdet. Men jeg erkender, at for 3—4 af Punkterne gælder det, at det er en gældende Lov, som har medført disse Udgifter. Nu vil jeg derom sige, at det jo endelig ikke er tilstrækkelig Undskyldning. Naar man er i Gang med Spareforanstaltninger og man mener, at der er en Lov, hvor Udgifterne stiger for stærkt, kan man jo stille Forslag om Ændringer i denne Lov. Det kunde den højtærede Minister have gjort, hvis han virkelig vilde praktisere Sparsommelighed. Men jeg mener ingenlunde, at noget saadant skulde gennemføres. Jeg nævner den store Udgift vedrørende smitsomme Sygdomme hos Husdyrene. Der har Rigsdagen — ogsaa Socialdemokraterne — fundet, at naar den Ulykke rammer Landbruget, at der udbryder smitsomme Sygdomme, og man for at standse disse smitsomme Sygdommes Udbredelse maa skride til at nedslaa Kreaturerne, er det et Tab, som ikke skal bæres af den enkelte Ejers af Kreaturerne, men saa paatager Sam-